

Lluís Maria Xirinacs. Rondalla “LA LLUM AL PAÍS DE LA NIT” de Francesc Botey

Publicat a: **Lluís Maria Xirinacs. AMNISTIA – 77. Franco ha mort?**
Capítol 97 – Pàg. 332-338. ABADIA editors, 2006

Es tracta d'una rondalla composta pel meu amic de l'ànima, Francesc Botey, pel Nadal de 1968, a la presó de Zamora, on romangué un any. Ara, en les vigílies dels quatre diumenges d'Advent i en la vigília de Nadal, alguns grups cristians, congregats en reflexió i meditació a l'entorn de la petició d'amnistia per al Nadal de 1976, en llur programa d'actes durant les dotze hores de vetlla, han inclòs la rondalla com una lectura adient. Poso entre claudàtors [] les reflexions afegides per a aquest cas. Vull que consti en l'acta d'aquests dies pre-nadalencs:

- Era el país de la nit, una nit que mai no s'acabava.
[Era la nit de l'egoisme, de la mandra, de l'odi, de la por].
Mai no havia sortit el sol.
La gent d'aquell país era trista i encongida de tant estar a les fosques.
I ni s'adonaven que estaven tristos: ho veien tan normal!
Per a ells la vida era trista i fosca; els carrers i les cases eren foscos com una gola de llop.
[En el cel d'aquell poble] no hi havia ni estrelles.

[Nosaltres també vivim en el poble de la nit.
La nit de la mandra.
La nit de la comoditat.
La nit de la trampa i la mentida.
La nit de l'orgull.
La nit del pecat].

[Tot va començar un dia com avui. Era un capvespre.
Un home es va aixecar contra el seu germà i el va matar.
I des de llavors hi ha hagut lluita, dominació, mort, tenebra].

[La fam va estenent fàcilment els seus dominis pels països del tercer món.
La guerra continua fent mal arreu del planeta.
Hi ha moltes persones que només pensen passar-s'ho bé ells.
Tots son una mica con els homes del poble de la nit].

[Tots caminem pel poble fosc faltats d'amor i de llibertat.
En el poble de la nit la vida és trista, no hi ha alegria.
En el poble de la nit no hi ha estrelles].

Un dia en aquell poble va presentar-se un infant.
Portava a la mà una flama petita i es passejava pels carrers.

Alguns nens del país de la nit van sortir al balcó de casa i deien a la gent gran:
“Aquell nen que passa pel carrer porta un llumet a la mà. Qui és?”.
I la gent gran els deia: “Au nen, fica't a casa i tanca el balcó.
Ha vingut del país de la llum i ens vol fer mal als ulls”.
I agafaven els nens i els tancaven a casa. Però ells, tancats i tot, deien:
“Jo vull anar-me'n al país de la llum, jo vull anar-me'n amb aquell nen al país de la llum”.

[El noi de la flama es deia Jesús.

Corria pels carrers voltat d'amics, tot dient:

“Si poseu les vostres coses al servei dels altres, fins arribar a ser pobres, sempre estareu contents.

Si sou humils i senzills, sereu ben vistos de tothom.

Si lluiteu per a ser justos, e1 vostre esforç serà realitat.

Si us compadiu dels altres, també els altres es compadirán de vosaltres.

Si sou nets de cor, Déu serà e1 vostre amic.

Si treballeu per viure en pau a casa vostra, entre companys, sereu fills de Déu.

Si sou incompresos i us posen a la presó

perquè heu dit la veritat,

perquè heu esquinçat les tenebres,

e1 poble de la llum serà vostre.

Estigueu contents quan us maltractaran per haver fet arribar la llum als que viuen a la fosca,

estigueu contents perquè sereu els meus amics] (*les benaurances*).

[En sentir la paraula de Jesús, aquells nois i noies prou la van comprendre i es van entusiasmar.

I tot seguit os posaren a cridar pels carrers:

“ESCOLTEU!, S'ACOSTA JA
EL TEMPS DE SABER TOTS LA VERITAT!
TEMPS EN QUÈ EL LLEÓ NO ATAQUI A L'ANYELL!,
DE FER RENDIR LES ARMES AMB L'AMOR
I DE RECOLLIR-NE TOTS LES ROSES.
LA PAU SERÀ EL NOSTRE ESTENDARD!
NO EN DUBTEU PAS! JA ARRIBA!] (*cançó*).

La gent s'havia dit bona nit i se n'havia anat a dormir.

Al dia següent es va llevar i se'n va anar a treballar.

I vet ací que de bona hora ja hi havia infants que passejaven pel país de la nit

amb una llumenera a la mà. I feien gatzara tot dient:

“Nosaltres ens hem passat al país de la llum!”.

I estaven xirois perquè l'infant de la flama petita al palmell de la mà

els havia donat la flama. I així es passejaven

per tots els carrerons del país de la nit.

Els homes de la nit, no volien pas la llum [de la pau i de l'amor].

Deien: “això fa mal als ulls”. [És més fàcil no complicar-se la vida, despreocupar-se dels altres].

I xiuxiuejaven uns amb els altres i s'enfurismaren contra els infants del país de la llum

[que havien deixat el poble de la nit i s'havien posat al costat de Jesús,

per convertir el poble en un poble nou, EL POBLE DE LA LLUM],

perquè duïen la petita flama a la mà. I heus ací que no eren ni cinc ni deu; eren cents i cents,

i tots omplien de joia i de llum els carrers del país de la nit.

A la casa més gran del país de la nit es van reunir els homes del país de la nit

per discutir què fer als infants del país de la llum;

No pas a tots, però sí als capdavanters. I els digueren:

“Ara mateix, al davant nostre, apagareu la vostra llum;

tenir la llum encesa va contra els costums sagrats del nostre poble”.

I manaren als guardes que apaguessin totes les llumeneres

de tots els infants del país de la llum,

I als primers els posaren a un calabós més fosc que no el país de la fosca.

Molts dels infants, que havien passejat la petita flama es posaren a plorar.
I uns homes del país de la nit van entrar al calabós dels infants del país de la nit
per a apagar-los les llumeneres; però no podien pas;
bufaven amb tota la ràbia però la llumenera no s'apagava mai;
els ficaven la mà en un cubell dels que fabriquen al país de la nit, tot ple d'aigua;
però era impossible, la petita flama no es rendia de cap manera.
Per fi els deixaren estar. Van fer dir pels diaris que tot estava acabat;
van tancar la porta amb set panys i amb set claus,
van posar vigilants a l'entrada i se'n van anar.

[Els infants empresonats deien: “Encara que els grans no vulguin la llum, nosaltres la volem.
Encara que ens toqui sofrir, volem la llum de Jesús.
Volem que pertot cremi la flama de la llibertat i de l'Amor”.
El noi que havia portat la llum de Jesús als altres, els va dir:
“No tingueu por. Els amics de Jesús són decidits!”.
Jesús ens ha dit: “Sóc entre vosaltres fins a la fi del món”].

Allà, a dins de la presó, es van quedar sols els infants del país de la llum.

[Però estaven tranquils perquè tenien la llum de Jesús amb ells.
Recordaven aquelles altres paraules que Jesús havia dit a la gent del poble de la nit:
"Que la vostra llum brilli davant dels homes,
i, en veure les vostres bones obres, glorifiquin el Pare del cel".
I també: “Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres, així com jo us he estimat.
En això coneixerà tothom que sou els meus amics, si us estimeu els uns als altres”.
I aquells nois ja no tenien por, perquè tenien la llum de Jesús,
perquè volien fer el que Jesús els havia ensenyat.
Els volien viure segons el missatge de Jesús,
volien que resplendís ben alta la torxa de l'amor i la llibertat].

[I tot esperant poder sortir de la presó anaven cantant:

ESCOLTEU! S' ACOSTA JA
EL TEMPS DE SABER TOTS LA VERITAT!
TEMPS EN QUE EL LLEÓ NO ATAQUI L'ANYELL!,
DE FER RENDIR LES ARMES AMB L'AMOR
I COLLIR-NE TOTS LES ROSES.
LA PAU SERÀ EL NOSTRE ESTENDARD!
NO EN DUBTEU PAS! JA ARRIBA!].

Però tot el país de la nit, des del calabós fins la casa del sabater, que tenia més fills que un formiguer
té formigues, tothom veia que al país de la nit es començava a fer clar. Qui sap si havien descobert
que la petita flama havia deixat a tots els cors una mica de resplendor?

Els *TRES REIS MAGS*. Lluís Maria Xirinacs de rei negre;
a la seva esquerra Francesc Botey.
De quan eren companys al seminari.
Fotografia enviada pel germà d'en Francesc, en Jaume Botey, a
germanies Fundació Randa - Lluís M. Xirinacs, el 2007.